

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Hannah Grace

Icebreaker

Copyright © 2022 by Hannah Grace

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2024

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Dizajn studio Layout

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2024

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

ISBN 978-86-6152-286-4
COBISS.SR-ID 151666697

HANA GREJS

LEDOLOMAC

Prevela s engleskog
Jelena Radojičić

Stela

Za Erin, Kajli i Rebeku

*Hvala što verujete u mene.
Ova knjiga je za vas.*

Plejlista

CRUEL SUMMER TAYLOR SWIFT	02.58
KISS ME MORE (FEAT. SZA) DOJA CAT	03.29
TALKING BODY TOVE LO	03.58
SHUT UP ARIANA GRANDE	02.38
IDGAF DUA LIPA	03.38
ENERGY TYLA JANE	03.20
MOTIVATION NORMANI	03.14
ONE KISS (WITH DUA LIPA) CALVIN HARRIS	03.35
DANCE FOR YOU BEYONCÉ	06.17
NEEDY ARIANA GRANDE	02.52
WHO'S JACQUEES	03.06
LOSE YOU TO LOVE ME SELENA GOMEZ	03.26
KISS ME SIXPENCE NONE THE RICHER	03.29
BOYFRIEND (WITH SOCIAL HOUSE) ARIANA GRANDE	03.06
RUMORS (FEAT. ZAYN) SABRINA CLAUDIO	03.46
MORE THAN ENOUGH ALINA BARAZ	02.31
YOU SHOULD SEE ME IN A CROWN BILLIE EILISH	03.01
I'M FAKIN SABRINA CARPENTER	02.55
MAKE ME FEEL JANELLE MONÁE	03.14
CAN I KEHLANI	02.48

„Klizanje je bilo zdela u koju sam izlivala srce i dušu.”

– *Pegi Fleming*

1.

ANASTAZIJA

„Ponovi, Anastazija!”

Ako još jednom čujem reči *ponovi* i *Anastazija* zajedno u rečenici, verovatno ću konačno odlepiti.

Na ivici sam nervnog sloma još otkako sam se jutros probudila s paklenim mamurlukom, pa je poslednje što mi je trenutno potrebno još jadikovki trenera Obri Brejdi.

Trudim se da potisnem ljutnju, kao i na svakom treningu kada ona umisli da joj je misija da me pritiska do granica. Pošto razumem da je uspešna u svom poslu upravo zbog svoje posvećenosti, zaključujem da je dovoljno da zamislim da sam je gađala klizaljkama.

„To je traljavo, Stas!”, dovikuje ona dok letimo pravo pored nje. „Nespretne devojke ne osvajaju medalje!”

Šta sam ono rekla o gađanju klizaljkama?

„Hajde, Anastazija. Potrudi se bar malo.” Aron se smeši i plazi mi se, a ja ga prostrelin ledenim pogledom.

Aron Karlajl je najbolji umetnički klizač na Univerzitetu Kalifornije u Mejpl Hilsu. Kada sam primljena na fakultet, a moj partner nije, Aron je, srećom, bio u istoj poziciji i postali smo par. Ovo nam je treća godina zajedničkog klizanja i ovakvog maltretiranja.

Imam teoriju da je Obri sovjetski špijun. Nemam nikakve dokaze i ta teorija nije najbolje razvijena. Zapravo, uopšte nije razvijena. Ali ponekad kada vrišti na mene da se ispravim ili

podignem glavu, mogu da se zakunem da čujem kako joj se otima jedva primetan ruski naglasak.

Što je neobično za ženu iz Filipsburga u Montani.

Drugarica Brejdi je u svoje vreme bila zvezda umetničkog klizanja. Čak i sada, pokreti su joj vešti i istančani, a kreće se tako graciozno da je teško poverovati da je u stanju toliko glasno da viče.

Seda kosa joj je uvek skupljena u čvrstu punđu, što naglašava istaknute jagodice, i uvek je čvrsto umotana u prepoznatljivi crni kaput od veštačkog krzna, za koji Aron u šali kaže da krije sve njene tajne.

Priča se da je trebalo da ide na Olimpijske igre sa svojim partnerom Vajatom. Međutim, Vajat i Obri su malo prečesto vežbali ta dizanja, pa je na kraju dobila bebu umesto zlatne medalje.

Zbog toga je neraspoložena otkako je počela da radi kao trener pre dvadeset pet godina.

Pesma *Clair de Lune* bledi dok Aron i ja završavamo svoj ples licem uz lice, a grudi nam se podižu i spuštaju dok, priljubljeni jedno uz drugo, pokušavamo da dođemo do daha. Kada konačno čujemo pljesak, odmičemo se i klizamo ka nečemu što će nesumnjivo biti izvor moje sledeće glavobolje.

Nisam se ni zaustavila, a ona se, škiljeći, zagleda u mene svojim zelenim očima. „Kada ćeš izvesti taj luc?”¹ Ako ne želiš da ga izvedeš kako treba, ne treba ni da pokušavaš.”

Bez obzira na Brejdijevu, uspešno izvesti četvorostruki luc bez sletanja na dupe je ono što mi trenutno najviše ide na živce. Vežbam bogzna koliko dugo, ali nikako da ga izvedem kako treba. Aron ga izvodi besprekorno, zbog čega sam i ubedila koreografa da to ubaci u naš program.

¹ Skokovi koji se izvode pomoću ravnog dela oštrice na klizaljki. (Prim. prev.)

Ponos je nešto najgluplje. Neverovatno glupo kada je u pitanju umetničko klizanje jer kada pogrešite, noseć tresnete na led. Manje me boli takav pad nego Aronov izraz lica kada odglumi razočaranje kad god se predloži da izbacimo tu figuru.

„Još malo, treneru”, kažem, glumeći entuzijazam. „Sve sam bolja; još nije savršeno, ali nastaviću da vežbam.”

To je mala laž, bezopasna. *Sve sam bolja*. Propustila sam da spomenem da sam sve bolja samo van leda, posebno kad sam vezana opremom koja mi pomaže da to izvedem.

„Sve je bolja”, laže Aron i prebacuje mi ruku preko ramena. „Samo još malo, treneru.”

Lepo je što je Aron na mojoj strani i što nastupamo ujedinjeni pred KGB agentom Obri. Ipak, kad smo sami govori mi da ću to moći da izvedem jedino ako počnem sa dopingom i napravim vremeplov kako bih ponovo imala pretpubertetsku građu.

Ona promrmlja nešto nečujno i lakomisleno odmahne. „Vidimo se sutra ovde. Bilo bi sjajno da ne budete oboje mamurni. Prilično sam sigurna da vas klopa kod Kenija pre treninga neće odvesti u olimpijski tim. Jasno?”

Sranje. „Da, treneru”, odgovaramo uglas.

Aron blene u telefon dok u predvorju čeka da konačno izađem iz ženske svlačionice.

„Jebote, rekla sam ti da će znati”, progundam i zamahnem torbom prema njemu čim mu dovoljno priđem da ga njome udarim u stomak. „A ništa nisam ni naručila!”

On zasteje kad ga tresnem, a zatim mi otme torbu i prebaci je preko ramena. „Sve nanjuši.”

Kao što je slučaj s većinom aktivnosti, klizanje je mnogo lakše kad ste muškarac jer vas niko ne podiže i ne baca na drugi kraj prostorije dva puta dnevno.

Na prvoj godini sam dobila uobičajenih petnaest kilograma. Dobro, više je to bilo pet kilograma, ali Aron je rekao da

postajem suviše teška da bi me podizao, pa od tada ni gram nisam nabacila.

Trudim se da se religiozno pridržavam predviđene ishrane, uz poneku žurku tu i tamo da sačuvam zdrav razum. Jučerašnji dvadeset prvi rođendan moje najbolje drugarice bio je savršena prilika da se malo opustim iako je to značilo da ću mamurna izaći pred Brejdijevu.

Penjemo se u Aronov novi terenac, najnoviji poklon iskupljenja od nevernog, ali bogatog oca, i krećemo kući. Pred kraj prve godine Aron i ja smo zaključili da bi bilo super da živimo zajedno, s mojom najboljom drugaricom Lolom. Rasporedi su nam slični, a životi nam se vrte oko klizanja, pa je to imalo smisla.

Aron skreće na Aveniju Mejpl i gleda me dok preturam po torbici u potrazi za onim najvažnijim. „Šta planer kaže da radiš večeras?”

Kolutam očima i ignorišem zadirkivanje u njegovom tonu. „Jebem se.”

„Fuj”, kaže on, a vrh nosa mu se nabira dok pravi grimasu. „Dovoljno je loše što planiraš spavanje i obroke, moraš li da planiraš i seks?”

Istina je to što kaže o spavanju i jelu, svaki minut mog života pažljivo je isplaniran u pouzdanom planeru, što moji prijatelji smatraju podjednako urnebesnim i besmislenim. Ne bih baš rekla da sam kontrol-frik, ali ja sam žena koja mora da drži stvari pod kontrolom.

Definitivno postoji razlika.

Slegnem ramenima i potisnem želju da naglasim da barem imam seks, za razliku od njega. „Rajan ima mnogo obaveza, a imam i ja. Želim da se viđam s njim koliko god mogu pre košarkaške sezone.”

Rajan Rotvel predstavlja 198 centimetara čistog, sportski građenog savršenstva. Plejmejker i kapiten univerzitetskog

tima, on je ozbiljan u svom sportu kao i ja, što našu vezu čini savršenom vezom bez obaveza. Dodatna prednost je što je Raj zaista divan dečko, pa smo postali pravi prijatelji kroz svoj obostrano koristan dogovor.

„Ne mogu da verujem da se još uvek krešeš s njim. Dvostruko je veći od tebe, kako te ne zgnječi? Ne, čekaj. Ne želim da znam.”

„Znam da jeste.” Kikoćem se i štipkam mu obraze dok me ne odgurne. „Valjda je u tome stvar.”

Većina ljudi pretpostavlja da Aron i ja nismo samo partneri, ali više smo kao brat i sestra. Nije da on ne izgleda dobro, ali jednostavno nikada nismo bili zainteresovani jedno za drugo u emotivnom smislu.

Aron je mnogo viši od mene, vitak je, mišićave građe, izvan kao plesači. Njegova crna kosa je kratka, a mogu da se zakunem da stavlja maskaru jer su njegove nebeskoplave oči uokvirene najtamnijim trepavicama, na koje sam ljubomorna, a koje se ističu zbog njegovog bledog tena.

„Zvanično previše znam o tvom seksualnom životu, Anastazija.”

Aron ne može da odluči da li mu se Rajan dopada ili ne. Ponekad je kul s njim, pa Rajan vidi mog Arona – onog u čijem je društvu zabavno. U ostalim situacijama pomislili biste da je Rajan lično uništio Aronu život ili nešto slično. Aron zna da bude toliko neotesan i oštar da je to strašno. Nepredvidivo je, ali Rajan se ne potresa i govori da ne brinem zbog toga.

„Obećavam da neću pričati o tome dok ne stignemo kući ako mi obećaš da ćeš me kasnije odvesti do Rajana.”

Razmišlja ceo minut. „U redu, dogovoreno.”

* * *

Lola podiže pogled sa salate koju agresivno ubada viljuškom i hukne. „Samo se pitam kome Olivija Abot sisa kitu, pa treću godinu zaredom dobija glavnu ulogu?”

Ne mogu da se ne naježim na njene teške reči mada znam da ne misli tako. Jutros je bila dovoljno loše zbog velike količine alkohola koju smo sinoć popili za njen rođendan, pa nije baš danas morala da sazna da nije dobila željenu ulogu.

Gledala sam svaku predstavu u poslednje dve godine i Lo zna, baš kao i ja, da je Olivija izuzetno talentovana glumica.

„Zašto jednostavno ne može da bude baš talentovana? A da ne sisa kitu nekome?”

„Anastazija, hoćeš li me pustiti da budem zlobna pet minuta i da se pretvaram da ne znam da je bolja od mene?”

Aron se baca na stolicu pored moje, pa pruža ruku da uzme štapić šargarepe iz mog tanjira. „Koga danas mrzimo?”

„Oliviju Abot”, odgovaramo uglas Lola i ja. Gađenje u njenom glasu prokleta para uši.

„Ona je zgodna. Možda je najzgodnija devojka u kampusu”, kaže on nonšalantno, očigledno ne obraćajući pažnju na to što Loli pada vilica. „Je l' ima dečka?”

„Jebote, otkud znam? Ona ni sa kim ne priča. Samo upadne, dobije ulogu koju ja želim i nastavlja da bude čudna.”

Lola studira glumu i sigurno je nepisano pravilo da morate biti neverovatni jer su svi koje sam upoznala s njene grupe poput nje. Obično je to iscrpljujuća borba za pažnju, čak i za gledaoce, ali Olivija se drži po strani i iz nekog razloga izgleda da to ljudima smeta.

„Žao mi je, Lolsi. Biće još prilika”, tešim je. Obe znamo da to ništa ne znači, ali ipak mi šalje poljubac. „Ako će ti biti lakše – ja još ne uspevam da izvedem taj luc. Obri će to uskoro shvatiti i proteraće me u Sibir.”

„O, ne. Ti si zvanično neuspešna, kako se usuđuješ da ponovo staneš na led?” Ceri se, a medenosmeđe oči joj sijaju dok se mrštim na nju. „Uspećeš, dušo. Baš se trudiš.” Pogled joj prelazi na Arona, koji kucka po telefonu potpuno nezainteresovan za naš razgovor. „Hej, ledena princezo! Hoćeš li mi pomoći ovde?”

„A? Izvini, da, i ti si zgodna, Lo.”

Čudi me što ne vidim paru koja izlazi iz Lolinih ušiju dok više na njega jer je ne sluša.

Polako se povlačim u svoju sobu sa željom da ne skrenem pažnju na sebe, pa da upadnem u unakrsnu vatru rasprave mojih cimera. Živeti sa Aronom i Lolom je kao živeti sa bratom i sestrom koji sve vreme žele da budu jedinci.

Aron je, kao i ja, stvarno jedinac. Čudom rođena beba ostarih roditelja sa srednjeg zapada koji su očajnički želeli da sačuvaju brak. Život sa drugim ljudima nakon što je osamnaest godina bio ponos i dika svojih roditelja bio je veliko iskušenje za njega, a i za nas dve, koje moramo da živimo s njim i njegovim promenama raspoloženja.

Pošto nije u Čikagu, odnos njegovih roditelja nije sjajan, a mi uvek znamo kada je suviše loš jer Aron dobije odvratno skup i nepotreban poklon.

Poput *mercedesa* G-klase.

Za razliku od nas, Lola je iz velike porodice. Kao najmlađa i jedina devojčica, kod kuće je uvek bila glavna, pa s lakoćom izlazi na kraj sa Aronom.

Još uvek se krijem u svojoj sobi kada mi zazubi telefon, a Rajanovo ime mi zatreperi na ekranu.

RAJAN

Momci žele da prave žurku večeras. Možemo kod tebe?

Trebalo je da idu na dogovor pred tekmu ili neko sranje, ali ipak ostaju kod kuće.
Samo želim da budem sam s tobom.

Naravno, samo cimeri su tu.
Moramo da budemo tihi.

Ha
To valjda treba sebi da kažeš.
Slobodna sada?

Jesam, dođi.

Krećem. Nosim grickalice.

„Pomirili ste se?” Dovikujem oprezno dok idem od svoje do dnevne sobe. Oboje netremice gledaju *Zločinačke umove* na TV-u, ali čujem tiho „da” kao odgovor kako bih znala da smem da im priđem.

Naginjem se preko kauča da uzmem šaku kokica iz čini-je između njih i govorim sebi da ću to dodati u aplikaciju za praćenje unosa hrane kad se vratim u sobu. „Dakle, košarkaši prave žurku. Pitam se...”

„Hoćemo li s tobom?”, prekida me Aron, neuobičajeno pun nade.

„Ne?”

Lola se okreće prema meni, a crveni uvojci joj poskakuju oko ramena dok me oduševljeno gleda. „Smeta li nam što Ragan želi da dođe ovde?”

„Da. Kako si...”

„Pljuni, Karlajle.” Smeje se i pruža ruku. On joj spušta nekoliko novčanica od po dvadeset na dlan i mrmlja nešto sebi u bradu dok ih ona broji. „Čuli smo za žurku i pomislila sam da ne želiš da se smaraš s pijanim brucošima koji se vaćare sa druge strane vrata. Mi ćemo prošetati tamo.”

Naš stan je jedan od poklona iskupljenja Aronovog oca. Bilo je to nakon afere sa sekretaricom ili pre nego što je odlučio da ima seks sa dizajnerkom enterijera. Mejpl tauer je prelep stambeni blok na ivici kampusa, a naš stan ima sjajan pogled i mnogo prirodnog svetla.

Zgrada nije samo za studente, pa predstavlja mirno mesto za život, koje je ipak dovoljno blizu da se lako vraćamo kući sa žurki.

Aron i ja ne bi trebalo da idemo po žurkama, ali ono što Obri ne zna, neće joj smetati.

Već sam gledala Lolu kako isprobava deset različitih kombinacija, kada mi Rajan pošalje poruku da mi kaže da je konačno krenuo i dâ mi izgovor da ostavim nju i njenih deset gotovo identičnih crnih haljina.

U početku mi je bilo čudno što osećam leptiriće kad se začuje kucanje na vratima, a znam da je na drugoj strani Rajan, ali sada mi je to slatko.

Toliko je krupan da jedva prolazi kroz vrata. Raščupana plava kosa mu je i dalje vlažna, a jako miriše na narandžu i nešto što ne mogu da odredim, ali kod mene sada budi neobičan osećaj uljuljkanosti. Saginje se kako bi prišao mom licu i lagano spušta usne na moj obraz. „Zdravo, lepa.”

Pruž mi kesu grickalica koju uporno donosi jer je očigledno da ne jedem dovoljno i da nemam šta dobro da jedem dok je on ovde. Ne znam nikoga ko jede koliko Rajan, a da bi nešto smatrao dobrim, to mora da bude puno šećera.

Iz nekog razloga, Aron i Lo nas posmatraju iz dnevne sobe kao da nikada do tada nisu videli ljude. Rajan se nasmeje kada ih primeti; srećom, on se dosad navikao na njihove ludosti i tiho ih pozdravlja dok ga vodim prema svojoj sobi.

„Hej, Rotvele?“, viče Lola kad stignemo do vrata moje sobe. Pušta mi ruku i okreće se prema njoj. „Da?“

Ona se nagine preko naslona kauča, a po nestašnom izrazu njenog lica znam da ne želim da čujem ono što namerava da kaže.

„Pošto je moja soba pored Stasine, pa ću te slušati kako stenješ i lupaš jaja celu noć“ – razrogačim oči koliko god mogu, stojeći iza njega – „hoćeš mi dati šifru za tvoju sobu, da ne moram da stojim u redu za WC na žurci kod vas?“

Na vratima soba u kampusu su, sigurnosti radi, elektronski kodirane brave. Rajanova soba ima zasebno kupatilo, pa Lolino pitanje ima smisla jer se ispred WC-a prave nenormalni redovi pijanih ljudi.

Moraće ozbiljno da poradi na načinu na koji to govori.

„Naravno, poslaću ti poruku. Bez njuškanja, Mičelova. Znaću ako budeš njuškala.“

Podiže dva prsta kao znak mira. „Časna izviđačka. Uživajte u seksu.“

„Bože, Lolsi“, stenjem dovoljno glasno da me čuje dok odvlačim Rajana u sobu, dalje od nje. „Izvini.“

„Gotivna je. Zasmijava me.“ On se smeje, pa mi uzima lice rukama i podiže mi glavu da me poljubi.

Počinje nežno, a onda postaje sve strasniji dok se njegov jezik kreće uz moj. Ruke mu nežno putuju niz moje telo dok ne stignu do butina, kada me podiže jednim brzim pokretom. Noge mi se automatski obavijaju oko njegovog struka, toliko sam naviknuta na njegovo telo jer sam toliko puta to uradila.

Ispred moje sobe se čuje lupanje; *mislim* da to moji cimeri odlaze, ali vreli poljupci kojima mi Rajan zasipa vrat odvlače mi pažnju. Trebalo bi da proverim da li to oni idu, ali kada me Rajan spusti na krevet i popne se na mene, to mi odjednom nije ni na kraj pameti.

„Kako si provela dan?“, mrmrlja mi ispod uveta.

Uvek to radi. Savršeno me ljubi, namešta mi se između nogu, pritiska me dovoljno da se uzvrpoljim, poremeti mi tok misli, a *onda* me pita nešto prizemno, na primer, kako sam provela dan.

Dok pokušavam da formulišem odgovor, prsti mu prolaze ispod moje majice, a nosom se spušta niz moj vrat. Svaki milimetar kože mi bridi, a on još ništa nije uradio. „Dobro, ja... klizala sam...”

Njiše se dok se smeje. „Jesi klizala? To zvuči zanimljivo. Zašto mi sve ne isprikaš, Alenova?”

Mrzim ga. Stvarno, stvarno ga mrzim.

Mrmljam nešto nesuvislo o ledu i Rusima, a on nam skida odeću dok oboje ne ostanemo u donjem vešu. Rajanovo telo bi rasplakalo grčkog boga; preplanuli ten iz njegove letnje kuće u Majamiju i torzo sa više trbušnjaka nego što mogu da izbrojim.

Zaboravite na grčkog boga, *mene* će rasplakati.

Uzima mi gaćice obema rukama, čeka da klimnem pre nego što ih polako povuče niz noge, baci iza sebe i raširi mi noge.

„Stas.”

„Da?”

Mršti se. „Čuje li Lola stvarno moja jaja?”

2.

NEJTAN

Blizu mog kurca je ruka koja nije moja.

Ona čvrsto spava i glasno hrče, s rukom obavijenom oko mog struka, koja se spušta pod rub mojih bokserica. Nežno je odmaknem i zagledam – na njenoj tananoj ruci vidim duge lažne nokte, *kartije* prstenje i *roleks*.

Ko je to, jebote?

I nakon noći tokom koje se bogzna šta dešavalo, ona miriše skupo. Leži iza mene, a preko mog ramena su rasuti pramenovi duge zlatnoplave kose.

Nije trebalo da idem na žurku sinoć, ali Benži Harding i ostali košarkaši su ubedljive seronje. Koliko god da volim da pravim žurke, ništa nije bolje od odlaska negde drugde i povratka u mirnu kuću bez sranja koje su drugi napravili.

Osim ako nije reč o ovakvom sranju. Onog u kojem ti je krevetu neka žena, a ti nikako ne možeš da se setiš ko je to.

Zdravorazumski deo mozga mi govori da se okrenem i pogledam je, ali onaj deo koji pamti sve glupe situacije u koje smo se uvalili stalno me podseća da pijani Nejt nije ni za kurac.

Taj deo mog mozga je s razlogom zabrinut da će ovo biti nečija sestra ili, još gore, nečija mama.

„Možeš li prestati da se pomeraš?“, prasne tajanstvena gošća. „Jebote, šta je to sa sportistima rano ujutru?“

Taj glas. Voleo bih da ga nisam prepoznao.

Oh, jebote.

Polako se okrećem da potvrdim svoj najveći strah: da sam sinoć imao seks sa Kiti Vinsent.

Što se potvrđuje.

Izgleda mirno dok pokušava da zaspi; crte lica su joj meke i nežne, usne rumene i napućene. Trenutno izgleda toliko smireno da nikada ne biste pomislili da je ona jedna besna ku...

„Zašto buljiš u mene, Nejte?” Otvara oči i jednim pogledom me ubija, kao jebeni zmaj.

Kiti Vinsent je sve ono najgore kod bogatih devojaka s tatinom kreditnom karticom, podvrstom žena ovog fakulteta za koju sam ekspert. Stručnost sam stekao seksom sa praktično svima njima.

Osim sa ovom.

Nikako nije trebalo to da radim sa ovom.

Vizuelno, njoj ništa ne fali. Da budem iskren, apsolutno obara s nogu. Samo je potpuno užasno ljudsko biće.

„Jesi li dobro?”, pitam pažljivo. „Treba li ti nešto?”

„Treba mi da prestaneš da buljiš u mene kao da nikada dosad nisi video голу ženu u svom krevetu”, odgovara mi i pridiže se kako bi se naslonila na uzglavlje. „Oboje znamo da jesi, i sada me plašiš.”

„Šokiran sam, Kit. Ja... ne sećam se kako je došlo do *ovoga*...”

Sećam se da sam bio na žurci i da sam pokušavao da nateram Samer Kastiljo-Vest da mi dâ broj, ali me je na tragičan način odbila četvrtu godinu zaredom. Takođe se sećam da sam igrao bir-pong² sa Denijem Adelekeom i izgubio, čega bih više voleo da se ne sećam, ali i dalje nemam pojma kako se *ovo* dogodilo.

„Sranje. Čekaj, zar nisi ti sa Denijem?”

² Igra koja se igra na žurkama, u kojoj je cilj ubaciti lopticu u jednu od protivničkih čaša s pivom na drugoj strani stola. (Prim. prev.)

Ona prevrne svojim plavim očima i posegne za torbicom koja se nalazi na stolu pored mog kreveta, pa opsuje kada otkrije da joj je baterija telefona prazna. Sklanja kosu s lica i konačno me pogleda, a ja nikada nisam sreo ženu koja bi izgledala tako iznervirana mojim postojanjem. „Raskinuli smo.”

„Da, da. To je bez veze, žao mi je. Šta se desilo?”

Pokušavam da budem fin, dobar domaćin, kako bi rekli, ali ona podiže jednu od savršeno izvajanih obrva ka meni i mršti se. „Šta te boli kurac?”

Nervozno trljam bradu dlanom dok pokušavam da smislim razlog. U pravu je. Nije me briga. Samo mrzim prevare i uspaničio sam se, ali pošto su raskinuli, nemam zbog čega da se brinem. „Samo pokušavam da budem fin.”

Osmehuje mi se najlažnijim osmehom koji sam ikada video, prebacuje noge preko kreveta i gola se odvlači prema kupatilu. Teško je usredsrediti se na to koliko dobro izgleda jer me poslednji put nezainteresovano pogleda preko ramena i mrko me gleda. Mršti se. „Ako želiš da budeš fin, pozovi mi *Uber*.”

Hvala bogu. „Naravno.”

„Samo prvoklasno vozilo, Nejte. Dovoljno je loše što će me videti kako odlazim odavde. Nemoj da dodatno patim ako ispadnem jeftina.”

Kad zalupi vrata i čujem da je odvrnula tuš, znam da je bezbedno da u jastuk zaurلام sve psovke koje znam.

Stojim na ulaznim vratima i gledam Kiti kako se penje u vozilo, očigledno prvoklasno, da se ne bruka previše.

Provlačim prste kroz kosu, ne shvatam kako sam završio ovde nakon što sam se zakleo da će ove godine biti drugačije.

Jasno se sećam da sam svom najboljem drugu Robiju, dok smo se vraćali u Kaliforniju iz Kolorada, rekao da će

apsolventska godina biti drugačija. Sigurno sam to rekao najmanje dvadeset puta tokom dvodnevnog putovanja, koje smo proveli nalivajući se kafom.

Izdržao sam tri nedelje.

Mrmljanje koje sam čuo iza sebe brzo me je odvrtilo od samosažaljenja. Robi i drugi cimeri, Džej-Džej i Henri, sede u dnevnoj sobi i ispijaju šolje kafe kao u tok-šouu *The View*.

„Vidi, vidi”, kaže Robi samozadovoljno. „Šta si to radio, frajeru?”

Robi me lično teroriše od naše pete godine. Robijev tata, kome i šesnaest godina kasnije persiram, bio je trener lokalnog hokejaškog tima u okrugu Igl, gde smo odrasli. Tamo smo se upoznali i prijateljili, i od tada me gnjavi.

Ignorišem ga i prolazim pravo u kuhinju, mimo njihovih znatiželjnih pogleda, sipam šolju kafe i umesto da mu pružim zadovoljstvo i odgovorim na pitanje, podižem srednji prst.

Ispijam kafu u jednom gutljaju, dok još osećam njihove poglede na sebi. To je najgore kad živiš sa saigračima – ništa nije tajna.

Džej-Džej, Robi i ja smo studenti četvrte godine koji žive zajedno još od prve godine u studentskom domu, dok je Henri student druge godine iz tima i uselio se početkom semestra.

Momak je neverovatan hokejaš, ali mora da nauči da se nosi sa društvenim pritiskom koji dolazi s tim što je u sportskom timu. Mrzeo je život u studentskim domovima i teško je nalazio društvo van tima, pa smo mu ponudili da se useli kod nas.

Od početka imamo spavaću sobu viška jer smo zbog Robija, koji je u invalidskim kolicima, garažu pretvorili u sobu, i Henri je bio više nego zahvalan na ponudi.

Iako je prošlo tek tri nedelje otkako je ovde, samopouzdanje mu se vidno popravilo – verovatno mu baš zbog toga više nije problem da pomaže Džej-Džēju i Robiju da me zlostavljaju.